

Rytteriet flere Rekruter, turde der være til ligesledes at tildele Feltartilleriet nogle saa flere Trainkonstabelrekrutter, end det for Diebliffet har. Jeg erindrer ikke Tallet for Diebliffet, men vist er det, at det er Tilfældet og har gjentagne Gange været Tilfældet, at Feltartilleriet ikke har kunnet holde sin Styrke af Trainkonstabler komplet; der er nogle væsentlige Munkre, fordi Afgangen er større end Tilgangen af Rekruter ved den aarlige Udskrivning. Jeg skal derfor henstille til eventuel Overveelse, om det ikke vilde være rigtigt at gjøre en lille Forandring — ret stor behøvede den ikke at være — i Retning af at forøge Antallet af Trainkonstabelrekrutterne ved Feltartilleriet. Iøvrigt har den ærede foregaaende Taler udtalt sig saa udførlig om Sagen, at jeg ikke paa dette Stadium har Nogetsomhelst at tilføie.

Krigsministeren (Wahnsjon): Efter at jeg har takket de to ærede Talere for deres Tilslutning og for den venlige Behandling, Forslaget har nydt hos dem, skal jeg tillade mig at gjøre et Par enkelte Bemærkninger i Anledning af de Uttringer der ere fremkomne navnlig fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Haffner). Jeg skal først udtale mig lidt om § 2, der væsentlig dreier sig om Fodfolket. Det ærede Medlem yttrede en vis Tvivl, om der vilde vindes noget Videre ved den Omordning i Fodfolkets Tjenestegang, som her er foreslaaet. Det er vistnok en fuldstændig rigtig Bemærkning, jeg tror ikke, at der vindes noget Videre derved, men der vindes dog Noget; det, der vindes, er ganske vist ikke saa Meget, at det i og for sig kunde have begrundet et Forslag derom, naar det ikke havde været saa, at Veligheden nu en Gang var der til at fremkomme med saadanne Smaaforandringer. Jeg kunde for min Person have ønsket at fremkomme med et Forslag, hvorved jeg tror, at der vilde være vundet noget Mere, saaledes som det er antydet i Motiverne, nemlig at fordele Rekruterne til 2 Batailloner pr Regiment i Stedet for til 1, men jeg har dog, som anført, ikke ment at kunne forsvare at gjøre det. Jeg skal, da nu Anledningen er given, tillade mig at udtale mig lidt nærmere derom. Det maa erindres, at fra 1867 vare Rekruterne fordelte til alle Bataillonerne, saa at de havde forholdsvis smaa Styrker, hvilken Methode man havde prøvet i mange Aar, og hvis Fordele og Mangler man meget nøie kjendte. Da Hærløven af 1867 blev vedtagen, gif man over til at fordele Rekruterne kun til 1 Bataillon pr. Halvbrigade, som det kald-

tes den Gang, saa at man kun havde 10 Rekrutbatailloner, hvorved der blev en ret betydelig Rekrutstyrke i hver, og da Uddannelsen skete kompagnivis, udbilledes der en forholdsvis stor Kompagnistyrke, saa at Rekrutstyrken for enkelte Afdelingers Vedkommende næsten nærmede sig Krigsstyrken. Det ansaa man den Gang for en overordentlig stor Fordel; jeg husker meget tydelig fra den Tid, at det altid blev anført som en af Errungenschafferne ved Hærløven af 1867. Man fik derved Velighed til at manøvrere og arbejde med store Afdelinger, arbejde dem sammen, som det hed sig, kort sagt, Fodfolket var gennemgaaende meget vel tilfreds dermed, og det var først, da Rekrutstyrken i et Par Aar — jeg tror, det var i Aarene 1872, 73 og 74 — blev udsædvanlig stor, at man begyndte at se, at det kunde have sine Mangler, og at Rekrutkompagnier paa halvtrediehundredde Mand kunde være temmelig store. Dermed kom der en Reaktion frem, og i de forskellige Hærløvsrevisionsforslag, som forelaa fra 1870, var der Forslag fremme om at fordele Rekruterne til flere Batailloner, saa, at de enkelte Rekrutbatailloners Styrke og som Folge deraf ogsaa Kompagniernes blev noget mindre. Man troede, at den almindelige Mening i Fodfolket gif ud paa at anse dette for helbdigt og antog derfor ogsaa, at naar det, som det skete, blev foreslaaet i 1879 at fordele Rekruterne til 20 Batailloner i Stedet for til 10, vilde det vinde Tilslutning. Da Forslaget til en Revision af Hærløven fremkom i Folkethinget, hvor naturligvis det væsentlige Arbejde foregik og derefter til Landstthinget senere, fandt det jo Tilslutning her, men Initiativet til Enkelthederne blev taget i Folkethinget, og i det Udvalg, som behandlede Sagen, og som havde væsentlig Indflydelse paa Detaillerne, var der jo netop flere Fodfolksofficerer, som man maatte antage havde nogle Kjendskab baade til Erfaringerne i de forløbne Aar og til de Anstuelser, der paa Grund af Erfaringerne havde udviklet sig i Fodfolket, og de bleve ved det Gamle, de store Kompagnier og de store Rekrutbatailloner. Der skal derfor en temmelig stærk Opinion til nu for at forandre det. En ganske anden Sag var det, hvis man stod frit og skulde foreslaa Noget fra Nytt af, saa vilde jeg ubetinget stemme for en ny Rekrutfordeling, men da man nu en Gang har det Bestaaende, tror jeg, at det er bedre at vente lidt, indtil den sande Opinion kommer frem. Jeg havde troet, at Opinionen mod det Bestaaende var kommet frem nu, men det har den ikke gjort, og jeg har derfor ikke villet gjøre nogen Forandring, da saa